

ägaren eller bostadsrättsinnehavaren bor inom landet behövs det inte några större erfarenheter för att förstå de ekonomiska svårigheter vederbörande drabbas av. Att sålunda på föreslaget sätt geografiskt begränsa verksamheten skapar enbart orättvisa för medborgare som försatts i samma situation.

För det tredje kan det knappast råda några tvivel om vem som har det juridiska och ekonomiska ansvaret för att dessa bostadskonsumenter bör hållas ekonomiskt skadeslösa. De har drabbats av en statspolitik, som å den ena sidan uppmuntrat dem att skaffa sig egna bostäder, å den andra sidan har de genom frånvaron av en genomtänkt riksplanering för näringslivets lokalisering oförskyllt ställts utan möjligheter att på hemorten finna sin försörjning.

För såväl egnehemsägaren som bostadsrättsinnehavaren har bostaden utöver sitt bruksvärde även ett marknadsvärde. Ett egnehem eller en bostadsrättslägenhet som uppförts inom en ort med minskad sysselsättning får ett lägre marknadsvärde. Även vid en eventuell försäljning torde köpesumman knappast komma att räckta till för ett förvärv av en likvärdig bostad på den nya orten. Även denna sida måste uppmärksammas vid inlösen av bostäderna.

Med hänvisning till vad här anförts föreslås,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer om att inlösen av egnehem jämväl skall gälla bostadsrättslägenheter, samt

att inlösenförfarandet icke begränsas till de fyra nordligaste länen utan skall avse hela landet.

Stockholm i januari 1964

Henning Nilsson

Hilding Hagberg

Gunvor Ryding

Nr 436

Av herr Nilsson i Gävle m. fl., om en statlig marklånefond.

(Lika lydande med motion nr 163 i Första kammaren)

En förutsättning för att kommunerna skall kunna driva en aktiv markpolitik är att de får finansiella resurser för markförvärv i stor skala. Lånemöjligheter bör därför öppnas för kapitalbehövande kommuner. För att kunna föra en aktiv kommunal markpolitik kräves betydande kapitalinsatser, vilket för flertalet kommuner inte är möjligt utan statligt stöd. I

syfte att underlätta kommunernas markförvärv och tillförsäkra dem behövliga krediter bör en »statlig marklånefond» upprättas.

På samma sätt som regeringen till innevarande års riksdag föreslår beträffande subventioneringen av bostadsproduktionen av hus färdigställda 1962 och senare och där basräntan föreslås bli tre procent — varvid staten medelst räntebidrag subventionerar skillnaden mellan basräntan och marknadsräntan — bör samma regler även gälla för lån ur marklånefonden. Krediter ur marklånefonden skulle sålunda erhållas till tre procent.

Lån ur denna fond förutsätter att inköpt tomtmark endast får upplåtas mot tomträtt och sålunda icke avhändas kommunen.

Med hänvisning till det ovan anförda föreslås,

att riksdagen beslutar om upprättandet av en statlig marklånefond, samt

att lån ur denna fond lämnas till högst tre procents ränta.

Stockholm i januari 1964

Henning Nilsson

Gunvor Ryding

Helmer Holmberg

Hilding Hagberg

Nr 437

Av herr Nilsson i Gävle m. fl., om en riksplan för bostadsproduktionen.

(Lika lydande med motion nr 364 i Första kammaren)

De förändringar som ägt rum i vårt land under efterkrigstiden till följd av näringslivets expansion och koncentration till städer och större tätorter ställer nya krav på bostadspolitikens utformning. Lokaliseringspolitiken, som hittills i huvudsak dikterats av privatkapitalistiska vinstintressen, har accepterats av statsmakterna vilka dock icke dragit de bostadspolitiska konsekvenserna med avseende på bostadsproduktionens fördelning och omfattning. Medan antalet nyproducerade lägenheter i landsortskommunerna ökade med 117 % åren 1949—1962 var motsvarande ökning för städerna och köpingarna 69 procent.

Lokaliseringspolitiken och bostadspolitikerna måste samordnas

En aktiv lokaliseringpolitik med syfte att sprida den industriella verksamheten och aktiviteten regionalt är ett verksamt medel i strävandena att